

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích rozhodl samosoudkyní JUDr. Petrou Venclovou, Ph.D., ve věci

žalobkyně: **DLS, spol. s r.o.**, IČ 615 05 129
sídlem Těšnov 1163/5, 110 00 Praha
zastoupená advokátem Mgr. Janem Blažkem
sídlem Riegrova 223/20, 301 00 Plzeň

proti
žalovanému: **Krajský úřad Pardubického kraje**, IČ 70892822
sídlem Komenského náměstí 125, 532 11 Pardubice

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 17. 10. 2018, č. j. KrÚ 66790/2018/ODSH/14,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Rozhodnutím žalovaného, které je uvedeno ve výroku tohoto rozhodnutí, bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Magistrátu města Pardubic (dále jen „správní orgán I. stupně“), ze dne 30. 7. 2018, č. j. OSA/D-3372/17/53, sp. zn. OSA/D-3372/17, podle kterého se žalobce dopustil spáchání přestupku podle ust. § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů

(zákon o silničním provozu), za což mu byla uložena pokuta ve výši 1 500 Kč a povinnost nahradit náklady řízení v paušálně stanovené výši 1 000 Kč.

2. Žalobce napadl žalované rozhodnutí včasnou žalobou podanou podle ust. § 65 a násl. zák. č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“).
3. Žalobce považuje napadené rozhodnutí žalovaného za nesprávné, nezákonné a nepřezkoumatelné, když jak napadeným rozhodnutím, tak i postupem správních orgánů, který vydání napadeného rozhodnutí předcházel, byl údajně zkrácen na svých právech. Za zásadní nedostatek napadeného rozhodnutí považuje žalobce porušení ust. § 125f odst. 5 zákona o silničním provozu, neboť má za to, že správní orgán I. stupně projednal přestupek provozovatele vozidla, přestože neučinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku, ačkoliv mu byly poskytnuty údaje odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě. Dále žalobce tvrdil, že správní orgán I. stupně vykládal veškeré důkazy pouze v neprospěch žalobce a některé důkazy navržené žalobcem dokonce ani neprovedl, aniž by to jakkoliv zdůvodnil.
4. Žalobce se měl dopustit přestupku jako provozovatel vozidla tím, že nezajistil, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená zákonem, a to konkrétně dne 20. 7. 2017 v době minimálně od 6:20 do 6:25 hodin, kdy neznámý řidič vozidla tovární značky Citroen, RZ XXX XXXX na pozemní komunikaci v ulici Smilova, u domu č.p. 358, v Pardubicích nerespektoval přenosnou dopravní značku B 28 – zákaz zastavení s dodatkovou tabulkou „PLATÍ DNE 20. 7. 2017 ČIŠTĚNÍ KOMUNIKACE OD 6 HODIN“ a zastavil a stál na uvedeném místě neoprávněně. Žalobce správnímu orgánu I. stupně k výzvě sdělil, že předmětné vozidlo poskytl k užívání společnosti CZECH RENT A CAR s.r.o., IČO: 251 10 799, se sídlem Praha 3, Táboritská 23, PSČ 130 87, na základě smlouvy o operativním leasingu, což žalobce doložil správnímu orgánu I. stupně příslušnou smlouvou o operativním leasingu ze dne 13. 6. 2017. Tato autopůjčovna pronajala vozidlo paní V. M. O. P., nar. X, bytem V. 780 00, F. (žalobce poskytl správnímu orgánu I. stupně kopii cestovního pasu), což žalobce doložil nájemní smlouvou ze dne 18. 7. 2017 uzavřenou mezi uvedenou autopůjčovnou jako pronajímatelem a paní V. M. O. P. jako nájemcem. Žalobce zdůraznil, že nedílnou součástí uvedené nájemní smlouvy byly obchodní podmínky společnosti CZECH RENT A CAR s.r.o. (obchodní podmínky EUROPCAR, které žalobce poskytl správnímu orgánu I. stupně), na jejichž základě tato řidička nesměla bez předchozího písemného souhlasu této společnosti přenechat užívání vozidla jiným osobám, přičemž tato společnost neposkytla písemný souhlas k užívání vozidla jinou osobou. Dle žalobce je nepochybné, že nikdo jiný než označená řidička předmětné vozidlo řídit nemohl.
5. Žalobce tvrdí, že nebyly učiněny nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku, jak vyžaduje zákon o silničním provozu, neboť vyjma zaslání jedné výzvy správní orgány žádné kroky neučinily, přestože měly od žalobce k dispozici veškeré indicie, na jejichž základě mohlo být zahájeno správní řízení o přestupku s paní V. M. O. P. Žalobce v této souvislosti odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 5. 2016, č. j. 3 As 204/2015-22 (rozsudky NSS jsou dostupné na www.nssoud.cz), podle kterého ani zaslání dvou zášek výzvy k podání vysvětlení nemusí představovat dostatečné úsilí, nepodaří-li se je řádně doručit. V daném případě přitom dle žalobce správní orgán I. stupně zaslal pouze jedinou výzvu, tuto se dokonce povedlo řádně doručit, nicméně na ni nebylo

nikterak reagováno, a tak již správní orgán I. stupně žádné kroky nečinil. Správní orgány rozhodly takovým způsobem, že vznikly nedůvodné rozdíly (ust. § 2 odst. 4 zák. č. 500/2004 Sb., správní řád, dále jen „správní řád“), přičemž tyto rozdíly nejsou v napadeném rozhodnutí nikterak odůvodněny, žalobce má na mysli zejména rozpor s uvedeným rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 5. 2016, č. j. 3 As 204/2015-22). Dle žalobce se měl správní orgán I. stupně např. opakovaně pokusit vyzvat paní V. M. O. P. k podání vysvětlení, eventuálně mohl využít institut dožádání do ciziny ve smyslu ust. § 13 odst. 6 správního řádu, případně uložit pořádkovou pokutu. Paní V. M. O. P. přitom neodepřela podat vysvětlení ze zákonných důvodů, jak se dle žalobce snaží dovozovat žalovaný odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 6. 2016, č. j. 6 As 128/2015-32 v odůvodnění žalovaného rozhodnutí, nýbrž na výzvu k podání vysvětlení vůbec nereagovala. Žalobce přitom zdůraznil, že nelze odhlédnout od toho, že označený řidič je státní příslušník členského státu Evropské unie, proto správní orgány disponují celou řadou nástrojů, které mohou uplatnit vůči osobě označené žalobcem za přestupek.

6. Žalobce má za to, že splnil svoji povinnost provozovatele vozidla sdělit správnímu orgánu příslušné údaje o totožnosti řidiče. Prověření těchto údajů a případné usvědčení označeného řidiče jako pachatele přestupku je pak již povinností správního orgánu. Žalobce je přesvědčen, že správní orgán I. stupně rezignoval na řádné zjištění skutkového stavu a namísto toho zahájil řízení o přestupku s provozovatelem vozidla, pro nějž však nebyly splněny zákonné podmínky, přičemž vadný postup pak v celém rozsahu aproboval žalovaný.
7. Pokud jde o shora sporované dokazování jako nedostatečné, pak žalobce konkretizoval, že navrhl, výpověď paní V. M. O. P. a výpověď pana K., zaměstnance společnosti CZECH RENT A CAR s.r.o, který předmětné vozidlo předával uvedené osobě a který by se tak mohl vyjádřit k tomu, jak byla řidička poučena o svých povinnostech ve vztahu k pravidlům silničního provozu. Tato výpověď by tak potvrdila tvrzení žalobce o tom, že vynaložil veškeré možné úsilí, aby přestupku zabránil, což má dle žalobce zcela zásadní význam při posuzování možného zproštění odpovědnosti právnické osoby za přestupek.
8. Žalobce přitom tvrdil, že správní orgány žádný z těchto důkazů neprovedly a ani řádně nezdůvodnily, proč důkazy odmítají provést.
9. Žalobce dále tvrdil, že objektivní odpovědnost právnické osoby automaticky neznamená, že se správní orgán nemusí vůbec zabývat otázkou zavinění. Vůle právnické osoby je totiž vždy utvářena některou osobou fyzickou a pro účely správního trestání je třeba zodpovědět otázku, zda se případného protiprávního jednání za právnickou osobu dopustila taková fyzická osoba, jejíž jednání je této právnické osobě přičitatelné. To znamená, že je-li účastníkem řízení o uložení pokuty právnická osoba, pak je povinností správního orgánu zabývat se otázkou zavinění, a to ve vztahu k fyzické osobě, jejíž jednání je právnické osobě přičitatelné. Správní orgán tak dle právního názoru žalobce může uložit pokutu právnické osobě za přestupek podle ust. § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu pouze za předpokladu, že dospěje k závěru o minimálně nedbalostní formě zavinění takové fyzické osoby, jejíž jednání je právnické osobě přičitatelné, ve vztahu k nezajištění toho, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích. V opačném případě je odpovědnost právnické osoby i jako provozovatele vozidla zcela vyloučena. Správní orgány se však otázkou

zavinění vůbec nezabývaly a namísto toho rozhodly o vině účastníka řízení, přestože pro takový postup nebyly splněny zákonné předpoklady. Dle žalobce se tak měly správní orgány zabývat otázkou, zda nebyly splněny podmínky pro případné zproštění odpovědnosti právnické osoby za přestupek. Dle ust. § 21 odst. 1 zák. č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich (dále jen „zákon o odpovědnosti za přestupky“) totiž platí, že právnická osoba za přestupek neodpovídá, jestliže prokáže, že vynaložila veškeré úsilí, které bylo možno požadovat, aby přestupku zabránila. Žalobce je přesvědčen, že v jeho případě byly splněny podmínky pro zproštění odpovědnosti právnické osoby za přestupek, neboť žalobce vynaložil veškeré úsilí, které bylo možno požadovat, aby přestupku zabránil.

10. Naproti tomu sám žalobce připustil, že uvedená podnikatelská činnost obnáší určitá rizika, mezi něž lze zařadit i případnou objektivní odpovědnost za přestupek. Smyslem zavedení skutkové podstaty správního deliktu (později přestupku) provozovatele vozidla bylo zamezit účelovému odmítnutí podání vysvětlení s odkazem na ust. § 60 odst. 1 věty za středníkem zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, avšak při podnikání žalobce a společnosti CZECH RENT A CAR s.r.o, kterým je pronájem motorových vozidel třetím (cizím) osobám, je vozidlo pronajímáno osobám, které nemají k žalobci žádný blízký vztah. Žalobce je dokonce toho názoru, že uvedeným postupem v podstatě došlo k legalizaci porušování pravidel provozu na pozemních komunikacích, neboť pachatelé postačí půjčit si vozidlo v autopůjčovně, následně nereagovat na výzvu správních orgánů a za porušení pravidel silničního provozu nebude nikdy potrestán. Výše uvedený postup správních orgánů vedl sice k rychlejšímu a pohodlnějšímu inkasování pokuty, nicméně dle žalobce je v rozporu se základními zásadami správního řízení.
11. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě odmítl důvodnost žaloby a setrval na zhodnocení skutkového stavu věci a na právním zhodnocení tak, jak jej prezentoval v žalobou napadeném rozhodnutí.
12. Krajský soud přezkoumal žalované rozhodnutí v mezích žalobcem řádně uplatněných žalobních bodů (§ 71 odst. 1 písm. d/ a § 75 odst. 2 s. ř. s.), přičemž po provedeném ústním jednání ve věci dospěl k závěru, že žaloba není důvodná. Při přezkoumání žalovaného rozhodnutí vycházel krajský soud ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správních orgánů (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). Krajský soud předepisuje, že není smyslem soudního přezkumu stále dokola podrobně opakovat již jednou vyřčené, a proto se může soud v případech shody mezi názorem soudu a odůvodněním žalobou napadeného rozhodnutí odkazovat na toto odůvodnění, což v této věci činí (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2007, č. j. 8 Afs 75/2005-130, publikovaný pod č. 1350/2007 Sb. NSS, či rozsudky téhož soudu ze dne 2. 7. 2007, č. j. 4 As 11/2006-86, a ze dne 29. 5. 2013, č. j. 2 Afs 37/2012 – 47).
13. Ze správního spisu byly zjištěny tyto rozhodující okolnosti ve věci. Správní orgán I. stupně obdržel od Městské policie Pardubice oznámení o podezření ze spáchání přestupků, dle kterého se měl neznámý řidič vozidla tovární značky Citroen, RZ XXX XXXX dne 20. 7. 2017 dopustit na pozemní komunikaci v ulici Smilova, u domu č.p. 358, v Pardubicích přestupku tím, že porušil zákazy vyplývající z porušení přenosné dopravní značky B 28 – zákaz zastavení s dodatkovou tabulkou „PLATÍ DNE 20. 7. 2017 ČIŠTĚNÍ KOMUNIKACE OD 6 HODIN“. Správní orgán I. stupně proto zaslal žalobci jako provozovateli vozidla výzvu k úhradě určené částky dle ust. § 125h odst. 1 zákona o

silničním provozu. Tato výzva mu byla doručena dne 18. 9. 2017. Dne 5. 10. 2017 obdržel správní orgán I. stupně podání od spol. CZECH RENT A CAR s.r.o., ze kterého vyplynulo, že vozidlo měla jako řidič v předmětnou dobu k dispozici paní V. M. O. P., nar. X, bytem V. 780 00, F., která si dané vozidlo pronajala od uvedené společnosti, přičemž tato společnost je nájemcem vozidla na základě smlouvy o operativním leasingu uzavřeném s žalobcem, jak bylo doloženo smlouvou o pronájmu vozidla paní V. M. O. P. a smlouvou o operativním leasingu s žalobcem ze dne 13. 6. 2017.

14. Dále správní orgán I. stupně předvolal paní V. M. O. P. k podání vysvětlení na den 22. 11. 2017, zásilka by řádně doručena na adresu do F., byla osobně převzata dne 10. 10. 2017. K podání vysvětlení se jmenovaná nedostavila. Správní orgán I. stupně dne 2. 11. 2017 opakovaně předvolal paní V. M. O. P. k podání vysvětlení na den 19. 12. 2017, avšak opět bezúspěšně, se stejným způsobem osobního doručení ve F. dne 28. 11. 2017. Tedy obsahem správního spisu je prokázáno, že správní orgán I. stupně předvolal označenou osobu k podání vysvětlení celkem dvakrát, nikoliv pouze jednou, jak tvrdil a zdůrazňoval žalobce. Ostatně tato skutečnost je jednoznačně uvedena i s odkazy na čísla listů správního spisu na straně 2 rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Obdobně je v rozhodnutí žalovaného na čl. 4 uvedeno, že: „*Paní P. na výzvy nereagovala...*“ Krajskému soudu tedy není jasné, proč žalobce tvrdil, že správní orgány doručovaly označené osobě pouze jednou výzvu a nikoliv opakovaně předvolání k podání vysvětlení. Toto jeho tvrzení je proto vyvráceno obsahem správního spisu (čl. 21, 23 správního spisu).
15. Správní orgán I. stupně vydal dne 24. 1. 2018 usnesení o odložení řízení o přestupku podle ust. § 76 odst. 1 písm. k) zákona o odpovědnosti za přestupky, neboť do šedesáti dnů ode dne, kdy se o přestupcích dozvěděl, nezjistil skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě. Téhož dne vydal správní orgán I. stupně příkaz o přestupku provozovatele vozidla, proti němuž podal žalobce včasný odpor. Dne 28. 3. 2018 provedl správní orgán I. stupně po vyrozumění žalobce dokazování listinnými důkazy, které byly založeny ve správním spise a následně vydal dne 30. 7. 2018 rozhodnutí o přestupku žalobce jako provozovatele vozidla. K tomuto rozhodnutí správního orgánu I. stupně je vhodné uvést, že dle výroku není žalobce označen jako vinný z přestupku, nýbrž je v něm uvedeno, že se: „*Společnost DLS, spol. s r.o. ... „dopustila přestupku podle § 125f odst. 1 zákona o provozu na pozemních komunikacích...*“ Na str. 5 rozhodnutí je přitom tučně zvýrazněno, že: „*Odpovědnost za přestupek provozovatele je odpovědností objektivní, tedy jde o odpovědnost za protiprávní stav (za výsledek). Jejím předpokladem není zavinění v jakékoli formě a tuto odpovědnost tak může nést i ten, kdo tento stav nezavinil.*“ Na str. 4 přitom správní orgán I. stupně výslovně uvedl absenci liberačních důvodů v dané věci. Tedy již správní orgán I. stupně jasně vyložil ve svém rozhodnutí, že se jedná o odpovědnost za výsledek, které se lze zprostit, jsou-li dány zákonem, a to ust. § 125f odst. 6 zákona o silničním provozu, předpokládané liberační důvody (a/odcizení vozidla nebo tabulky s přidělenou státní poznávací značkou, b/podání žádosti o zápis změny provozovatele vozidla v registru silničních vozidel; k liberačním důvodům se soud vysloví podrobněji níže).
16. Proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně podal žalobce odvolání, v němž uplatnil v zásadě námitky shodné s žalobními námitkami, včetně námitky neprovedených důkazních návrhů výsledkem paní V. M. O. P. a pana K. Žalovaným rozhodnutím bylo zamítnuto odvolání a potvrzeno rozhodnutí správního orgánu I. stupně.

17. Pro posouzení dané věci je rozhodná následující právní úprava § 125f zákona o silničním provozu.

- (1) Provozovatel vozidla se dopustí přestupku tím, že v rozporu s § 10 nezajistí, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem.
- (2) Provozovatel vozidla za přestupek podle odstavce 1 odpovídá, pokud
 - a) porušení pravidel bylo zjištěno prostřednictvím automatizovaného technického prostředku používaného bez obsluhy při dohledu na bezpečnost provozu na pozemních komunikacích nebo se jedná o neoprávněné zastavení nebo stání,
 - b) porušení povinností řidiče nebo pravidel provozu na pozemních komunikacích vykazuje znaky přestupku podle tohoto zákona a
 - c) porušení pravidel nemá za následek dopravní nehodu.
- (3) K odpovědnosti fyzické osoby za přestupek podle odstavce 1 se nevyžaduje zavinění.
- (4) Za přestupek podle odstavce 1 lze uložit pokutu. Pro určení výše pokuty se použije rozmezí pokuty pro přestupek, jehož znaky porušení povinností řidiče nebo pravidel provozu na pozemních komunikacích vykazuje; pokuta však nepřevyší 10 000 Kč.
- (5) Obecní úřad obce s rozšířenou působností přestupek podle odstavce 1 projedná, pouze pokud učinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku, jehož znaky porušení povinností řidiče nebo pravidel provozu na pozemních komunikacích vykazuje, a
 - a) nezahájil řízení o přestupku a věc odložil, protože nezjistil skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě, nebo
 - b) řízení o přestupku zastavil, protože obviněnému z přestupku nebylo spáchání skutku prokázáno.
- (6) Provozovatel vozidla za přestupek podle odstavce 1 neodpovídá, jestliže prokáže, že v době před porušením povinností řidiče nebo pravidel provozu na pozemních komunikacích
 - a) bylo vozidlo, jehož je provozovatelem, odcizeno nebo byla odcizena jeho tabulka s přidělenou státní poznávací značkou, nebo
 - b) podal žádost o zápis změny provozovatele vozidla v registru silničních vozidel.

18. Podle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu se právnická nebo fyzická osoba dopustí přestupku tím, že jako provozovatel vozidla v rozporu s ust. § 10 nezajistí, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem. V ust. § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu je přitom uvedeno, že provozovatel vozidla zajistí, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem. Podle ust. § 4 písm. c) zákona o silničním provozu je každý povinen se řídit světelnými, případně i doprovodnými akustickými signály, dopravními značkami, dopravními zařízeními a zařízeními pro provozní informace. O tom, že v dané věci byl neznámým řidičem spáchán přestupek podle ust. § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu, není v dané věci pochyb, takovou námitku žalobce ani nevznesl. Stejně tak není mezi žalobcem a žalovaným sporné, že

provozovatelem předmětného vozidla je právě žalobce. Dále byly listinnými důkazy ve správním spise prokázány soukromoprávní vztahy mezi žalobcem jako vlastníkem (provozovatelem vozidla), společností CZECH RENT A CAR s.r.o., která je nájemcem na základě smlouvy o operativním leasingu a paní V. M. O. P. jako dalším nájemcem vozidla od uvedené společnosti. Správní orgány přitom na žádném místě ve svých rozhodnutích tyto soukromoprávní vztahy nepopíraly, naopak z nich při svém rozhodování vycházely. Stejně tak správní orgány nepopíraly obsah obchodních podmínek ani tvrzení žalobce na těchto obchodních podmínkách založené o tom, že paní V. M. O. P. byla řádně poučena o povinnostech řidiče vozidla a o tom, že není oprávněna přenechat vozidlo do užívání jiné osobě a že seznámení se s těmito povinnostmi potvrdila svým podpisem. Tedy shrnuto, v dané věci není sporován obsah listin, které jsou založeny ve správním spise. Spor je veden v podstatě o posouzení toho, zda v dané věci správní orgán I. stupně, což žalovaný plně akceptoval, učinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku ve smyslu § 125f odst. 5 zákona o silničním provozu. V této klíčové otázce pro posouzení důvodnosti žaloby má krajský soud ve shodě s žalovaným za to, že veškeré nezbytné kroky dle § 125f odst. 5 zákona o silničním provozu byly v dané věci učiněny a tedy že následný postup a vydání rozhodnutí o přestupku provozovatele vozidla bylo v souladu se zákonem.

19. Při posouzení toho, zda byly učiněny nezbytné kroky, je třeba vycházet z dostupných rozhodnutí správních soudů, je však třeba současně plně zohlednit individuální okolnosti dané věci. Žalobce sám při jednání soudu poukazoval na rozhodnutí Krajského soudu v Ostravě ze dne 27. 6. 2018, č. j. 22 A 149/2016 - 46 (napadeno kasační stížností, řízení vedeno u Nejvyššího správního soudu pod sp. zn. 9 As 311/2018), kterým bylo příslušné žalované rozhodnutí zrušeno za situace, kdy správní orgán I. stupně za jinak obdobných skutkových okolností zaslal do ciziny jednu výzvu k podání vysvětlení, která byla osobě označené za řidiče doručena, avšak dotýčný na výzvu nereagoval. Uvedený krajský soud dovodil, že v popsané věci se nejednalo o případ, kdy by provádění dalšího šetření, bylo možné označit za rozsáhlé kroky směřující k určení totožnosti přestupce jdoucí nad rámec zákonných povinností správního orgánu a proti účelu předmětné právní úpravy ve smyslu rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 10. 2015, č. j. 8 As 110/2015-46. Krajský soud výslovně uvedl, že se měl správní orgán pokusit např. předvolat dotýčného k podání vysvětlení.
20. Krajský soud připomíná účel relevantní právní úpravy přestupku (dříve správní delikt) provozovatele vozidla, který je jednoznačně vystaven na objektivní odpovědnosti za současného stanovení zákonných liberačních důvodů v § 125 odst. 6 zákona o silničním provozu. Lze tak poukázat na již shora zmíněný rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 12. 2014, č. j. 3 As 7/2014 - 21: *„Nejvyšší správní soud nesouhlasí s názorem stěžovatele, že by mu v případě odpovědnosti podle skutkové podstaty § 125f zákona o provozu na pozemních komunikacích mělo být nesprávně přičítáno jednání třetí osoby, která byla svým postavením zcela nezávislá na vztahu k provozovateli a k jeho vlastnictví automobilu. Podstatným pro posouzení této otázky je skutečnost, že stěžovatel je vlastníkem vozidla a z toho mu dle okolností plynou i další závazky soukromoprávního či veřejnoprávního charakteru. Vztah provozovatele vozidla a jiného uživatele je ryze soukromoprávní, jeho režim a obsah pak závisí na podmínkách dohody smluvních stran. Na přístupu stěžovatele jako vlastníka k věci samé poté záleží, v jaké právní formě, za jakých podmínek či zda vůbec přenechá svoji věc – automobil - k užívání jiné osobě.*

Nepochybné je, že existuje i veřejný zájem na ochraně zákonných práv a povinností, které pro provozovatele vozidel vyplývají z norem veřejného práva. V řízení před žalovaným bylo prokázáno, že pod jménem stěžovatele a na jeho odpovědnost jsou v zákonných evidencích vedeny údaje o vlastnictví vozidla, nebo též o jeho technických vlastnostech; stěžovatel jako vlastník vozidla je např. povinen uzavřít pojistnou smlouvu podle § 3 odst. 2 zákona č. 168/1999 Sb., o pojištění odpovědnosti za újmu způsobenou provozem vozidla.

Evidentním primárním úmyslem zákonodárce v právní úpravě správního deliktu dle ustanovení § 125f zákona o provozu na pozemních komunikacích je postihnout existující a jednoznačně zjištěný protiprávní stav, který byl způsoben provozem resp. užíváním vozidla při provozu na pozemních komunikacích. Podle názoru Nejvyššího správního soudu je zcela přiléhavé, pokud zákonodárce zvolil objektivní formu odpovědnosti samotného provozovatele vozidla, jenž je jako vlastník věci - nástroje spáchání protiprávnosti - z hlediska veřejného práva primární identifikovatelnou a konkrétní osobou.

Nejvyšší správní soud je toho názoru, že takto konstruovaná odpovědnost působí individuálně preventivně vůči provozovateli vozidla, stejně tak jako generálně preventivně vůči okolní společnosti, neboť je zřejmé, že zjevně nastalá protiprávnost spjatá s užíváním a potažmo provozem vozidla nezůstane postižena bez odpovědnosti konkrétní osoby.

Uvedené nabývá význam právě tehdy, pokud se postih konkrétního pachatele přestupku ukáže neefektivním v důsledku soukromoprávní úpravy užívacího vztahu vozidla po linii vlastník věci-uživatel. Nejvyšší správní soud podotýká, že stejně tak jako provozovatel vozidla obvykle dbá na ochranu své majetkové hodnoty, bude též v jeho zájmu, aby při vědomí o povinnostech, které pro něj vyplývají ze zákonné úpravy, působil i na jiné osoby (tzn. zajistil dodržování povinností řidiče a pravidel provozu srov. § 125f odst. 1 zákona) ve snaze co nejvíce eliminovat negativní účinky, které mu jako provozovateli mohou vzniknout přímo při užívání jeho vozidla, byť způsobené třetími osobami, v rozporu s veřejnoprávními normami.“

21. Jak tedy Nejvyšší správní soud několikrát zdůraznil, uvedené ustanovení nabývá význam právě tehdy, pokud se postih konkrétního pachatele přestupku ukáže neefektivním v důsledku soukromoprávní úpravy užívacího vztahu vozidla po linii vlastník věci - uživatel. A právě v této věci se ukázal postih přestupce zjevně neefektivním, neboť osoba, které bylo vozidlo na základě soukromoprávního vztahu svěřeno do užívání, na opakované předvolání k podání vysvětlení (tak, jak naznačoval jako vhodný postup ve shora uvedené věci Krajský soud v Ostravě, nikoliv pouze jedna výzva k podání vysvětlení), zjevně opakovaně nereagovala. Jestliže tedy žalobce tvrdí, že v jeho případě byla porušena zásada obdobného zacházení s obdobnými případy, pak je zjevné, že se nejednalo o srovnatelné, obdobné případy, neboť správní orgány nepostupovaly procesně stejným způsobem, když ve zde projednávané věci správní orgán I. stupně předvolal označenou osobu celkem dvakrát neúspěšně k podání vysvětlení, zatímco ve zmiňované věci řešené Krajským soudem v Ostravě pod sp. zn. 22 A 149/2016 zaslal a doručil pouze jednu výzvu k podání vysvětlení, na níž dotyčný nereagoval. Pokud pak šlo o žalobcem odkazovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 5. 2016, č. j. 3 As 204/2015-22, pak ani zde neshledal krajský soud relevantní podobnost posuzovaných věcí, neboť v odkazovaném případě se jednalo o situaci, kdy správní orgán I. stupně sice opakovaně doručoval označené osobě na tutéž adresu, u níž však již po prvním doručení byla zjevná její nekontaktnost na uvedené adrese (adresa obecního řádu), přičemž se zde nabízelo doručení na adresu sídla obchodní společnosti, jejímž byla označená osoba jednatelem, a dále, nejednalo se o doručování do ciziny.

22. S ohledem na to, že se v dané věci jedná o cizího státního příslušníka, je třeba zodpovědět otázku, zda další kroky již nejdou nad rámec zákonné dikce „nezbytných kroků“ a zejména nad rámec účelu právní úpravy. Obdobně o omezení rozsahu kroků správních orgánů, které vyplývá z dikce zákona „nezbytné kroky“ hovoří např. rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 6 As 128/2015-32 ze dne 23. 3. 2016: *„Šlo by proti smyslu úpravy správního deliktu provozovatele vozidla vyžadovat po správních orgánech rozsáhlé kroky směřující k určení totožnosti přestupce, nemají-li pro takové zjištění potřebné indicie a případné označení řidiče provozovatelem vozidla k výzvě podle § 125h odst. 6 zákona o silničním provozu zjevně nevede, resp. nemůže vést k nalezení a usvědčení pachatele přestupku. Budou-li mít správní orgány (ať již na základě označení řidiče provozovatelem vozidla nebo na základě jiných skutkových okolností) reálnou příležitost zjistit přestupce, musí se o to pokusit.“*
23. V dané věci se přitom správní orgán I. stupně pokusil v souladu s citovaným rozsudkem Nejvyššího správního soudu č. j. 6 As 128/2015-32 ze dne 23. 3. 2016 a opakovaně skutečně doručil předvolání k podání vysvětlení, avšak z pasivního postoje označené osoby je zjevné, že svoji odpovědnost za údajný přestupek odmítá. Ze smluvního ujednání přitom lze dovodit povinnost označené osoby vozidlo nepřenechat jinému k dispozici, nikoliv však to, že tato označená osoba vozidlo k dispozici jinému skutečně nepřenechala. Na jednu stranu žalobce tvrdí, že právě tato osoba porušila pravidla silničního provozu, ač k jejich dodržování byla zavázána smlouvou vedle veřejnoprávní úpravy zákona o silničním provozu, avšak současně na druhou stranu v rozporu s tím se žalobce dovolává toho, že jinému tato označená osoba, kterou sám fakticky považuje za nespolehlivou v důsledku porušení pravidel silničního provozu a porušení smlouvy, vozidlo určité nepřenechala právě proto, že k tomu nebyla oprávněna stejnou smlouvou. Tedy rozhodně nelze s jistotou tvrdit, jak to činí žalobce, že paní V. M. O. P. byla právě tím neznámým řidičem, který se dopustil shora popsaného přestupku. Krajský soud souhlasí s žalovaným, že tvrzení účastníka a kopie výše uvedených smluv nejsou dostatečnými podklady pro zahájení řízení o přestupku řidiče, zejména za situace, kdy paní V. M. O. P. prokazatelně věděla, že bylo zjištěno porušení zákona o silničním provozu, a na tuto skutečnost nijak nereagovala. Jestliže nereagovala, rozhodně tím nepotvrdila tvrzení žalobce. Lze odkázat na usnesení Ústavního soudu ve věci sp. zn. III. ÚS 1736/16 ze dne 26. 2. 2019, v němž Ústavní soud mimo jiné uvedl: *„Rovněž Ústavní soud se totiž domnívá, že za situace, kdy stěžovatelka sice prostřednictvím svého zmocněnce označí konkrétní osobu řidiče, která však současně odmítne podat v dané věci vysvětlení (na což má ústavně zaručené právo), není možno považovat postup správního orgánu, jenž na základě toho dané přestupkové řízení zastaví (resp. věc odloží), za postup svévolný, neboť je zjevné, že by v takovém případě byl v důkazní nouzi.“*
24. Dále krajský soud zdůrazňuje, že se žalovaný vyjádřil k žalobcem navrhovaným důkazům (výslech paní V. M. O. P. a pana K.) a to tak, že jsou nadbytečné, s čímž krajský soud souhlasí z dále uvedených důvodů, a proto nebylo ani prováděno dokazování před soudem. Správní orgán I. stupně se k možnostem využití donucovacích prostředků ve vztahu k paní V. M. O. P. a dále k výslechu pana K. rovněž vyjádřil, jakkoliv žalobce tvrdí opak. Donucovací prostředky správní orgán I. stupně označil za neekonomické ve vztahu k závažnosti přestupku a výslech pana K. za nadbytečný (str. 3, 4 rozhodnutí správního orgánu I. stupně). K tomu krajský soud uvádí, že pan K. nemohl prokázat, kdo skutečně spáchal přestupek. Žalobce totiž netvrdil, že byl navržený svědek ve vozidle v předmětnou dobu. Uvedené skutečnosti o tom, že měla řídit a vozidlo zanechat v rozporu s pravidly silničního provozu na dotčeném místě paní V. M. O. P., mohl tvrdit, jak navrhoval

žalobce, pouze na základě smlouvy a na základě jednání s označenou osobou při předání vozidla do užívání, nikoliv na základě vlastním vnímáním získané bezprostřední zkušenosti o spáchání přestupku. Žalobce ani netvrdil, že by navržený svědek měl konkrétní informace o spáchání přestupku. Jestliže označená osoba V. M. O. P. nereagovala na předvolání k podání vysvětlení, pak byly splněny podmínky pro zahájení řízení s provozovatelem vozidla a nebyl již důvod v průběhu řízení vedeného s provozovatelem vozidla vyslýchat označenou osobu ani pana K., neboť se jedná právě o objektivní odpovědnost provozovatele vozidla. Zjednodušeně řečeno, pokud byly splněny podmínky pro zahájení řízení o přestupku s provozovatelem vozidla, krajský soud je toho názoru, že byly, pak není důvod vyslýchat svědky, neboť se jedná o objektivní odpovědnost s jasně danými liberačními důvody. V takovém případě již nelze zahájit řízení o přestupku řidiče vozidla, jak uvedl žalovaný v žalovaném rozhodnutí v souladu s právním názorem vysloveným v odůvodnění nálezu Ústavního soudu ze dne 16. 5. 2018, sp. zn. Pl. ÚS 15/16 (rozhodnutí Ústavního soudu jsou dostupná na www.nalus.cz): „*Pokud ale dojde k zahájení řízení o uložení pokuty za správní delikt, je tím podle § 125g odst. 1 tohoto zákona - s výjimkou zproštění odpovědnosti provozovatele vozidla podle jeho § 125f odst. 5 - vyloučeno zahájení řízení o přestupku pro stejné porušení povinnosti řidiče nebo pravidel provozu na pozemních komunikacích. Zákon zde tedy vychází z toho, že ke spáchání přestupku řidiče i správního deliktu provozovatele vozidla dochází následkem totožného jednání řidiče, přičemž uvedená ustanovení se snaží zamezit tomu, aby toto jednání bylo postihováno oběma způsoby.*“ Pokud by však byl správný ten názor, že nebyly dány podmínky pro zahájení řízení s provozovatelem vozidla, pak mělo být pokračováno v pátrání po přestupci. Tento právní názor však krajský soud v dané věci nezastává, protože je přesvědčen o tom, že by rozsáhlost kroků, které by musel správní orgán učinit, neodpovídala bagatelní závažnosti přestupku řidiče vozidla a právní konstrukci objektivní odpovědnosti provozovatele vozidla podle § 125f zákona o silničním provozu.

25. Činnost správního orgánu I. stupně byla dostatečná, byla provedena v rozsahu dle § 2 odst. 4 správního řádu, podle něhož správní orgán dbá, aby přijaté řešení bylo v souladu s veřejným zájmem a aby odpovídalo okolnostem daného případu. Správní orgán I. stupně se pokusil zjistit skutečného přestupce dle tvrzení žalobce, neboť dvakrát doručoval do ciziny, avšak označená osoba na předvolání nereagovala, tj. fakticky odmítala komunikaci se správním orgánem. Z takové cílené pasivity rozhodně nelze dovozovat, že by snad uvedená osoba souhlasila s tím, že se dopustila porušení pravidel silničního provozu. V právu přitom platí zásada: O tom, kdo mlčí, nelze mít za to, že souhlasí (*Qui tacet, consentire non videtur*). Správní orgán I. stupně proto v souladu se zákonem vydal usnesení o odložení věci a zahájil řízení o přestupku provozovatele vozidla. Za popsané situace nelze vyhodnotit uvedený postup správního orgánu I. stupně, který byl aprobován žalovaným, jako svévolný či excesivní. To, že se jedná ve věci přestupku (dříve správní delikt) podle § 125f zákona o silničním provozu o bagatelní záležitost lze vyčíst např. z usnesení Ústavního soudu ve věci sp. zn. II. ÚS 2290/18 ze dne 1. 8. 2018 či ve věci sp. zn. III. ÚS 1736/16 ze dne 26. 2. 2019, v níž Ústavní soud uvedl: „*V důsledku posuzovaného správního řízení byla stěžovatelka nucena zaplatit ve své podstatě bagatelní pokutu - již tato skutečnost přitom má za následek, že intenzita zásahu do jejích práv je natolik nízká, že bez dalšího vylučuje možnost porušení jejích základních práv či svobod.*“
26. Pokud žalobce namítal, že uvedeným postupem správních orgánů vlastně došlo k tomu, že v dané věci nebyl postižen skutečný pachatel přestupku (žalobce hovoří dokonce o

„legalizaci porušování pravidel provozu na pozemních komunikacích“), pak k tomu lze uvést, že s tímto možným důsledkem, kdy nebude potrestán skutečný přestupce primárního přestupku, zákonodárce počítal a akceptoval jej s ohledem na charakter postihovaných protizákonných jednání. Právě na této skutečnosti, tedy na tom, že postižen může být provozovatel vozidla, který současně není primárně přestupcem, bez ohledu na to, zda skutečný přestupce je, či není osobou blízkou, je postavena koncepce přestupku provozovatele vozidla podle § 125f zákona o silničním provozu. K tomu krajský soud odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 6. 2016, č. j. 6 As 73/2016 – 40 [23], v němž je rovněž uvedeno, že se jedná o bagatelní přestupky: *„Obsahově – ve stručnosti – nic nebrání zákonodárci, aby určitá spolehlivě zjištěná a bagatelní, avšak společensky škodlivá a začasť frekventovaná jednání (nota bene pokud jde o delikty potenciálně ohrožující či o delikty, jimiž nebyl způsoben žádný, anebo jen nepatrný škodlivý následek v podobě škody na majetku účastníků silničního provozu) dále „dekriminalizoval“ a postihoval je formou správních deliktů přičitatelných (resp. vytýkatelných) provozovatelům vozidel na základě objektivní odpovědnosti.“* Pokud jde o otázku ústavnosti daného přestupku provozovatele vozidla, s tou se již vypořádal Ústavní soud v nálezu ze dne 16. 5. 2018, sp. zn. Pl. ÚS 15/16, v němž pod bodem VII. mimo jiné uvedl: *„Zatímco subjektivní odpovědnost řidiče za přestupek je následkem jeho protiprávního jednání, objektivní odpovědnost provozovatele vozidla za správní delikt je výrazem jeho širší odpovědnosti jako vlastníka vozidla, respektive osoby, která vozidlo se souhlasem jeho vlastníka provozuje. Zákon může stanovit provozovateli vozidla povinnosti k zajištění účinné regulace silničního provozu, kterou si vyžaduje masivní využívání motorových vozidel, s nímž jsou přirozeně spojena některá nebezpečí pro životy, zdraví a majetek lidí. Každý, kdo se rozhodne opatřit si vozidlo, si musí být těchto povinností vědom.“*

27. Vzhledem ke konstrukci přestupku provozovatele vozidla jako objektivní odpovědnosti s jednoznačně danými liberačními důvody právě a pouze v § 125f odst. 6 zákona o silničním provozu, má krajský soud za to, že další kroky (pravděpodobně za využití dožádání do ciziny, jehož podmínky však stanoví kusá zvláštní právní úprava, ust. § 13 odst. 6 správního řádu na ni pouze odkazuje) jsou již nepřiměřené smyslu a účelu právní úpravy a dále má za to, že skutkové okolnosti dané věci právě vytvořily situaci, na níž již dopadá zákonný postih provozovatele vozidla. Postih provozovatele vozidla za přestupek je v dané věci zhmotněním rizika, které sebou nese žalobcovo podnikání, čehož si je žalobce, jak naznačuje v žalobě, dobře vědom. Jestliže přitom žalobce tvrdil, že u něho nastaly liberační důvody podle § 21 zákona o odpovědnosti za přestupky, pak krajský soud opakuje, že tyto liberační důvody na daný přestupek nedopadají. V ust. § 125f odst. 6 zákona o silničním provozu jsou zcela jednoznačně a taxativním způsobem uvedeny liberační důvody, přičemž ty v dané věci nenastaly, žalobce jejich existenci ani netvrdil. Ust. § 125f odst. 6 zákona o silničním provozu je totiž ve vztahu k ust. § 21 zákona o odpovědnosti za přestupky ve vztahu speciálního k obecnému právnímu předpisu (*Lex specialis derogat generali*). Proto obrana žalobce o tom, že byl zproštěn odpovědnosti za přestupek podle § 21 zákona o přestupcích, nemůže obstát. K uvedenému odkazuje krajský soud opětovně na výstižný text rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 6 As 128/2015-32 ze dne 23. 3. 2016: *„Nad rámec potřebného odůvodnění Nejvyšší správní soud taktéž uvádí, že striktní dopad předmětné právní úpravy (v podobě povinnosti platit pokutu) do právní sféry provozovatele vozidla, může tento provozovatel do jisté míry „tlumit“ prostředky soukromého práva (např.*

smluvní ujednání o povinnosti řidiče platit provozovateli náhradu zaplacené pokuty). „Nejvyšší správní soud podotýká, že stejně tak jako provozovatel vozidla obvykle dbá na ochranu své majetkové hodnoty, bude též v jeho zájmu, aby při vědomí o povinnostech, které pro něj vyplývají ze zákonné úpravy, působil i na jiné osoby (tzn. zajistil dodržování povinností řidiče a pravidel provozu srov. § 125f odst. 1 zákona) ve snaze co nejvíce eliminovat negativní účinky, které mu jako provozovateli mohou vzniknout přímo při užívání jeho vozidla, byť způsobené třetími osobami, v rozporu s veřejnoprávními normami.“

28. Pro úplnost je přitom v této věci třeba doplnit, že jakkoliv provozovatel vozidla učinil preventivní opatření za účelem dodržování pravidel silničního provozu, činil tak ve svém zájmu, aby právě eliminoval dopady do své majetkové sféry v důsledku aplikace veřejnoprávní úpravy zákona o silničním provozu. Preventivním opatřeními se však provozovatel vozidla nemůže zříknout svojí objektivní odpovědnosti. Tuto otázku již vyřešil Ústavní soud ve shora citovaném nálezu ze dne 16. 5. 2018, sp. zn. Pl. ÚS 15/16: „66. Takovýto výklad v podstatě ztotožňuje porušení povinnosti "zajistit" dodržování povinností řidiče a pravidel provozu na pozemních komunikacích podle § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu s porušením těchto povinností. Jde o automatický následek tohoto porušení, jemuž provozovatel vozidla, není-li sám jeho řidičem, nemůže účinně zabránit. Splnění povinnosti provozovatele vozidla tak fakticky závisí výlučně na tom, zda dojde či nedojde k porušení povinnosti ze strany řidiče. 67. Ve prospěch tohoto výkladu svědčí navazující zákonná úprava správního deliktu podle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu, ze které vyplývá, že zákon s jednáním provozovatele vozidla, které by "zajistilo", že nedojde k porušení povinností řidiče nebo pravidel provozu na pozemních komunikacích, ani nepočítá. V této souvislosti lze poukázat na již zmíněnou subsidiaritu stíhání tohoto správního deliktu vůči stíhání příslušného přestupku řidiče vozidla (§ 125f odst. 4, § 125h), která má zamezit tomu, aby byl za stejné jednání, jež vedlo ke spáchání přestupku, postižen současně řidič i provozovatel vozidla. Provozovateli vozidla je ještě před zahájením řízení o správním deliktu umožněno, aby označil osobu řidiče vozidla (§ 125h odst. 6). Pokud ale dojde k zahájení řízení o uložení pokuty za správní delikt, je tím podle § 125g odst. 1 tohoto zákona - s výjimkou zproštění odpovědnosti provozovatele vozidla podle jeho § 125f odst. 5 - vyloučeno zahájení řízení o přestupku pro stejné porušení povinností řidiče nebo pravidel provozu na pozemních komunikacích. Zákon zde tedy vychází z toho, že ke spáchání přestupku řidiče i správního deliktu provozovatele vozidla dochází následkem totožného jednání řidiče, přičemž uvedená ustanovení se snaží zamezit tomu, aby toto jednání bylo postihováno oběma způsoby.“ Tyto okolnosti spočívající v preventivních opatřeních provozovatele vozidla mohou být zohledněny při stanovení výše pokuty, přičemž v dané věci byla pokuta 1 500 Kč uložena na samé spodní hranici zákonné sazby (1500 - 2500 Kč podle § 125f odst. 4 ve spojení s § 125c odst. 5 písm. g/ za přestupek podle § 125c odst. 1 písm. k/ zákona o silničním provozu).
29. Krajský soud s ohledem na vše shora uvedené uzavírá, že se ztotožnil se skutkovým a právním zhodnocením věci, jak jej provedl žalovaný v žalobou napadeném rozhodnutí, přičemž dospěl k jednoznačnému závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
30. O nákladech řízení bylo rozhodnuto podle zásady úspěchu ve věci v souladu s ust. § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nebyl ve věci úspěšný, takže mu právo na náhradu nákladů řízení nevzniklo. Úspěšný žalovaný se práva na náhradu nákladů řízení vzdal.

Poučení:

Toto rozhodnutí nabývá právní moci dnem doručení účastníkům řízení.

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Pardubice 5. června 2019

JUDr. Petra Venclová, Ph. D., v. r.
samosoudkyně